

Sygnatura akt II AKa 271/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2018 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Cezariusz Baćkowski

Sędziowie: SSA Witold Franckiewicz

SSO del. do SA Andrzej Tekieli (spr)

Protokolant: Anna Turek

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej Wiesława Bilskiego

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2018 r.

sprawy

R. B. (1)

oskarżonego z art. 189 § 3 kk i art. 157 § 1 kk i art. 158 § 1 kk i art. 190 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk, art. 191 § 2 kk

J. H. (1)

oskarżonego z art. 189 § 3 kk i art. 157 § 1 kk i art. 158 § 1 kk i art. 190 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk, art. 191 § 2 kk i art. 217 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk, art. 119 § 1 kk i art. 257 kk w związku z art. 11 § 2 kk

W. M. (1)

oskarżonego z art. 189 § 3 kk i art. 157 § 1 kk i art. 158 § 1 kk i art. 190 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk

D. T. (1)

oskarżonego z art. 189 § 3 kk i art. 157 § 1 kk i art. 158 § 1 kk i art. 190 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk, art. 191 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora wobec wszystkich oskarżonych oraz apelacji oskarżonych R. B. (1), W. M. (1), D. T. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 1 czerwca 2018 r. sygn. akt III K 100/17

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych: D. T. (1), R. B. (1), J. H. (1) i W. M. (1) w ten sposób, że:

1) w miejsce czynu przypisanego w punkcie I części dyspozytywnej uznaje oskarżonych za winnych tego, że w dniu 21 sierpnia 2017r. w L. działając wspólnie i w porozumieniu, w celu wymuszenia na D. M. (1) zwrotu wierzytelności R. B. (1) pozbawili pokrzywdzonego wolności ze szczególnym

udręczeniem w ten sposób, że zwabili go do mieszkania położonego w L. na ul. (...), a następnie przetrzymywali go w tym lokalu wbrew jego woli, stosując wobec niego groźby pozbawienia życia oraz przemoc poprzez dwukrotnie podpalenie jego ciała przez D. T. (1) i R. B. (1) skutkujące oparzeniami I i II stopnia podudzia prawego i lewego oraz uda lewego, w następstwie czego doszło do naruszenia czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni, jak również dokonali pobicia pokrzywdzonego poprzez zadawanie uderzeń rękoma w głowę i nogami po całym ciele, czym działali na szkodę D. M. (1) tj. czynu z art. 189 § 3 k.k. , art. 158 § 1 k.k. , art. 157 §1 k.k. i art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wobec D. T. (1) i R. B. (1) oraz z art. 189 §3 k.k. , art. 158 §1 k.k. i art. 191 §2 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. wobec J. H. (1) i W. M. (1) i za to na podstawie art. 189 § 3 k.k. w zw. z art. 11§ 3 k.k. wymierza oskarżonym następujące kary:

- R. B. (1) 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

- D. T. (1) 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

- J. H. (1) 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- W. M. (1) 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

2) w punkcie V części dyspozytywnej podwyższa orzeczoną wobec oskarżonego J. H. (1) karę pozbawienia wolności do 8 (ośmiu) miesięcy,

3) w punkcie VIII części dyspozytywnej jako podstawę rozstrzygnięcia o nawiązkach przyjmuje art. 46 § 2 k.k. ,

4) stwierdza, że kary łączne pozbawienia wolności wymierzone oskarżonym D. T. (1), R. B. (1) i J. H. (1) w punkcie VI części dyspozytywnej straciły moc,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy wobec oskarżonych R. B. (1), J. H. (1), W. M. (1) i D. T. (1) ,

III. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierza oskarżonym kary łączne pozbawienia wolności:

- R. B. (1) 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

- D. T. (1) 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

- J. H. (1) 3 (trzech) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności oraz kary pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonych zalicza okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania:

-D. T. (1) od 31.08.2017r. godz. 6.05 do 25.10.2018r.,

-R. B. (1) od 31.08.2017r. godz. 6.05 do 25.10.2018r.,

- J. H. (1) od 31.08.2017r. godz. 6.05 do 25.10.2018r.,

-W. M. (1) od 31.08.2017r.godz. 6.25 do 25.10.2018r.,

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. A. i adw. P. R. po 600 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonym: W. M. (1) i D. T. (1) w postępowaniu odwoławczym oraz po 138 zł tytułem zwrotu podatku od towarów i usług;

VI. zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając wydatkami tego postępowania Skarb Państwa, w tym nie wymierza im opłat za obie instancje.

UZASADNIENIE

R. B. (1), J. H. (1), W. M. (1) i D. (1) oskarżeni zostali o to że:

I. w dniu 21 sierpnia 2017 r. w L. działając wspólnie i w porozumieniu pozbawili wolności ze szczególnym udręczeniem D. M. (1) w ten sposób że zwabili pokrzywdzonego do mieszkania położonego w L. na ul. (...), a następnie przytrzymywali go w tym lokalu wbrew jego woli stosując wobec niego groźby pozbawienia życia oraz przemoc poprzez dwukrotne podpalenie jego ciała skutkujące oparzeniami I i II stopnia podudzia prawego i lewego oraz uda lewego, w następstwie czego doszło do naruszenia czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, jak również dokonując pobicia pokrzywdzonego poprzez zadawanie uderzeń rękami w głowę i nogami po całym ciele;

tj. o czyn z art. 189 § 3 k.k. i art. 157 § 1 k.k. i art. 158 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

ponadto ***D. T. (1)*** o to że:

II. w okresie od 10 lipca 2017 r. do dnia 21 sierpnia 2017 r. w L. działając w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności w kwocie 600 zł. skierował wobec D. M. (1) groźbę pozbawienia życia oraz osób dla niego najbliższych, matki J. C. i siostry R. P., wzbudzając u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę że będzie spełniona;

tj. o czyn z art. 191 § 2 k.k.

ponadto ***R. B. (1)*** o to że:

III. w okresie od 10 lipca 2017 r. do dnia 21 sierpnia 2017 r. w L. działając w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności w kwocie 600 zł. skierował wobec D. M. (1) groźbę popełnienia przestępstwa polegającego na pozbawieniu wolności wzbudzając u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę że będzie spełniona;

tj. o czyn z art. 191 § 2 k.k.

ponadto ***J. H. (1)*** o to że:

IV. w dniu 28 sierpnia 2017 r. w L. działając w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności w kwocie 300 zł. skierował wobec D. M. (1) groźbę uszkodzenia ciała oraz zastosował przemoc uderzając go w głowę w następstwie czego naruszył nietykalność cielesną pokrzywdzonego;

tj. o czyn z art. 191 § 2 k.k. i art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

V. w dniu 28 sierpnia 2017 r. w L. publicznie znieważył J. C. z powodu jej przynależności narodowej oraz skierował z tożsamego powodu wobec pokrzywdzonej groźbę pozbawienia życia wzbudzając u niej uzasadnioną obawę że będzie spełniona;

tj. o czyn z art. 119 § 1 k.k. i art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 1 czerwca 2018 r. w sprawie III K 100/17:

I. uznał oskarżonych D. T. (1), R. B. (1), J. H. (1), W. M. (1) za winnych popełnienia przestępstwa polegającego na tym że działając wspólnie i w porozumieniu, umyślnie w zamiarze bezpośrednim, w celu wymuszenia na pokrzywdzonym zwrotu wierzytelności dla R. B. (1) w kwocie nie mniejszej jak 600 zł. w dniu 21 sierpnia 2017 r. w L. w mieszkaniu położonym przy ul. (...), po uprzednim pozbawieniu wolności D. M. (1) poprzez uniemożliwienie mu swobodnego opuszczenia tego mieszkania grozili pokrzywdzonemu pozbawieniem życia i wzięli udział w pobiciu tego pokrzywdzonego narażając go co najmniej na bez pośrednie niebezpieczeństwo spowodowania uszczerbku na zdrowiu powodującego naruszenie czynności narządów ciała lub roztrój zdrowia trwającego dłużej niż 7 dni w ten sposób że zadawali mu uderzenia rękami w głowę i nogami po całym ciele, a nadto D. T. (1) a następnie R. B. (1) działając wspólnie podpalili, po wcześniejszym ich polaniu płynem łatwopalnym, spodnie jakie w tym czasie pokrzywdzony miał na sobie, w skutek czego D. M. (2) doznał obrażenia ciała w postaci oparzenia I i II stopnia podudzia prawego i lewego oraz uda lewego skutkującego naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni tj. czynu z art. 189 § 1 k.k. i art. 158 § 1 k.k. i art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wobec J. H. (1) i W. M. (1), a wobec D. T. (1) i R. B. (1) z art. 189 § 1 k.k. i art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazał na kary pozbawienia wolności na podstawie z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. J. H. (1) 1 roku i 3 miesięcy, W. M. (1) 1 roku i 4 miesięcy, a na podstawie art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. D. T. (1) 2 lat i 3 miesięcy i R. B. (1) 2 lat;

II. uznał oskarżonego D. T. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku tj. występku z art. 191 § 2 k.k. i za to na podstawie tego przepisu prawnego skazał go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

III. uznał oskarżonego R. B. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku tj. występku z art. 191 § 2 k.k. i za to na podstawie tego przepisu prawnego skazał go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. uznał oskarżonego J. H. (1) za winnego popełnienia czynu polegającego na tym że usiłując doprowadzić pokrzywdzonego do rozporządzenia mieniem w celu osiągnięcia dla siebie korzyści materialnej pod pozorem nienależnego mu od pokrzywdzonego „wynagrodzenia” w kwocie 300 zł. umyślnie z zamiarem bezpośrednim w dniu 28 sierpnia 2017 r. w L. skierował wobec D. M. (1) groźbę uszkodzenia ciała oraz zastosował przemoc uderzając go w głowę lecz zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. oraz art. 33 § 2 i 3 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, każda stawka równa grzywnie w kwocie 10 złotych;

V. uznał oskarżonego J. H. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku stanowiącego występku z art. 119 § 1 k.k. i art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. za to na podstawie art. 119 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierzył karę łączną pozbawienia wolności oskarżonym: D. T. (1) 2 lat i 6 miesięcy, R. B. (1) 2 lat i 3 miesięcy, J. H. (1) 2 lat;

VII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kar pozbawienia wolności i kar łącznych orzeczonych zaliczył oskarżonym okresy zatrzymania i tymczasowego aresztowania: D. T. (1) od 31.08.2017 r. godz. 6.05 do dnia 1.06.2018 r., R. B. (1) od 31.08.2017 r. godz. 6.05 do dnia 1.06.2018 r., J. H. (1) od 31.08.2017 r. godz. 6.05 do dnia 1.06.2018 r., W. M. (1) od 31.08.2017 r. godz. 6.25 do dnia 30.04.2018 r.;

VIII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego D. M. (1) nawiązki: od D. T. (1) w kwocie 1000 zł., od R. B. (1) w kwocie 1000 zł., od J. H. (1) w kwocie 800 zł., od W. M. (1) w kwocie 500 zł.;

IX. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. R. A. kwotę 1080 zł tytułem wynagrodzenia za udzieloną oskarżonemu W. M. (1) z urzędu pomoc prawną;

X. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P. R. kwotę 960 zł tytułem wynagrodzenia za udzieloną oskarżonemu D. T. (1) z urzędu pomoc prawną;

XI. na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 2.1 pkt 6 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu państwa koszty sądowe i wymierzył im opłatę: D. T. (1) w kwocie 400 zł., R. B. (1) w kwocie 400 zł., J. H. (1) w kwocie 500 zł., W. M. (1) w kwocie 300 zł.

Apelacje od powyższego wyroku złożyli: Prokurator Rejonowy w Legnicy oraz obrońcy oskarżonych R. B. (1), D. T. (1) i W. M. (1).

Prokurator Rejonowy w Legnicy zarzucił w apelacji:

I. obrazę przepisu prawa materialnego tj. art. 189 § 3 k.k. poprzez jego niezastosowanie, przy prawidłowo ustalonym przez Sąd stanie faktycznym w sprawie z którego jednoznacznie wynikało, iż oskarżeni R. B. (1), D. T. (1), J. H. (1) i W. M. (1) pozbawiając w dniu 21 sierpnia 2017 r. wolności D. M. (1) poprzez uniemożliwienie pokrzywdzonemu swobodnego opuszczenia mieszkania przy ul. (...) w L., podejmowali wobec niego dalsze działania stwarzając dla pokrzywdzonego znacznie większe dolegliwości niż te wynikające jedynie z pozbawienia go wolności, w postaci grożenia pokrzywdzonemu śmiercią, bicia, kopania pokrzywdzonego, które to działania maksymalne natężenie przemocy osiągnęły w akceptowanym przez wszystkich oskarżonych zachowaniu D. T. (1) i R. B. (1) polegającym na oblaniu odzieży pokrzywdzonego płynem łatwopalnym, a następnie dwukrotnym jej podpaleniu wskutek czego D. M. (2) doznał obrażeń ciała w postaci oparzeń I i II stopnia które to zachowania oskarżonych nosiły cechy szczególnego udręczenia pokrzywdzonego D. M. (1) co w konsekwencji winno było skutkować uznaniem przez Sąd iż zachowanie wszystkich oskarżonych realizowało znamiona zbrodni z art. 189 § 3 k.k.;

II. obrazę przepisu prawa materialnego tj. art. 46 § 1 k.k. polegającą na błędnym powołaniu przez Sąd w pkt VIII części dyspozytywnej wyroku tego przepisu jako podstawy prawnej orzeczenia wobec D. T. (1), R. B. (1), J. H. (1) i W. M. (1) nawiązek, podczas gdy prawidłową podstawą orzeczenia tego środka kompensacyjnego powinien być art. 46 § 2 k.k.;

III. rażącą niewspółmierność orzeczonych w pkt I części dyspozytywnej wyroku kar jednostkowych wobec oskarżonych tj. J. H. (1) kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, W. M. (1) kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, D. T. (1) kary 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, R. B. (1) kary 2 lat pozbawienia wolności; rażącą niewspółmierność orzeczonej w pkt V części dyspozytywnej wyroku wobec J. H. (1) kary 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz rażącą niewspółmierność orzeczonych w pkt VI kar łącznych wobec oskarżonych tj. D. T. (1) kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, R. B. (1) kary 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, J. H. (1) kary 2 lat pozbawienia wolności w stosunku do wysokiego stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych oskarżonym czynów, wynikającego z rodzaju naruszonych przez oskarżonych dóbr prawnych pokrzywdzonych, w tym godzenia w ich wolność, zdrowie, okoliczności i sposobu popełnienia czynów, rozmiarów wyrządzonej pokrzywdzonym krzywdy, działania oskarżonych z niskich pobudek z dużą dozą agresji i bezwzględności, braku okazania skruchy i przeproszenia pokrzywdzonych, co powodowało że tak wymierzone kary jednostkowe i kary łączne pozbawienia wolności nie spełnią swoich celów w zakresie zarówno prewencji szczególnej jak i wymogów stawianych przed karą dotyczących celów wychowawczych i zapobiegawczych w zakresie społecznego oddziaływania kary, a w odczuciu społecznym będą karami rażąco niesprawiedliwymi.

Stawiając powyższe zarzuty prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie iż przypisany oskarżonym w punkcie I części dyspozytywnej wyroku czyn realizował znamiona zbrodni stypizowanej w art. 189 § 3 k.k. w kumulacji z pozostałymi przepisami kodeksu karnego wskazanymi przez Sąd, zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie w punkcie VIII części dyspozytywnej wyroku art. 46 § 2 k.k. jako podstawy prawnej orzeczenia środków kompensacyjnych oraz wymierzenie oskarżonym przy utrzymaniu w pozostałym zakresie rozstrzygnięć Sądu Okręgowego w Legnicy w przedmiocie orzeczonych kar i środków kompensacyjnych następujące kary i kary łączne:

- wobec D. T. (1) za czyn opisany w pkt I części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 189 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. kary 8 lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności;

- wobec R. B. (1) za czyn opisany w pkt I części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 189 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. kary 8 lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności;

- wobec J. H. (1) za czyn opisany w pkt I części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 189 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. kary 8 lat pozbawienia wolności, za czyn opisany w pkt V części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 119 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. kary 1 roku pozbawienia wolności na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności;

- wobec W. M. (1) za czyn opisany w pkt I części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 189 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. kary 5 lat pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego R. B. (1) w swojej apelacji zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia który miał wpływ na treść orzeczenia – polegający na niezasadnym przyjęciu że oskarżony R. B. (1) jest osobą już wcześniej karaną pomimo tego że z karty karnej oskarżonego jasno wynika że w chwili orzekania przez Sąd I instancji oskarżony R. B. (1) miał czystą kartę karną w przeciwieństwie do współoskarżonych;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia który miał wpływ na treść orzeczenia – polegający na niezasadnym przyjęciu że oskarżony R. B. (1) jest osobą bezrobotną pracującą „na czarno” tak jak pozostali współoskarżeni podczas gdy R. B. (1) od 23.11.2011 roku prowadzi działalność gospodarczą (zawieszoną z dniem 1.10.2017 r. z przyczyn pozbawienia wolności);

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia który miał wpływ na treść orzeczenia – polegający na niezasadnym przyjęciu że oskarżony R. B. (1) swym działaniem wspólnie i w porozumieniu z oskarżonymi brał udział w pobiciu rękami w głowę i nogami po całym ciele oraz podpalaniu pokrzywdzonego płynem łatwopalnym podczas gdy wyjaśnienia pozostałych współoskarżonych zgodnie zaprzeczają aby oskarżony R. B. (1) używał siły wobec pokrzywdzonego, nie brał on udziału w podpaleniu pana M. a jedynie przyjechał na miejsce zdarzenia gdzie zastał współoskarżonych, zachowywał się odmiennie, nie był agresywny, nie używał przemocy.

Obrońca oskarżonego R. B. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie kary i wymierzenie jej w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Obrońca oskarżonego D. T. (1) w swojej apelacji zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego a to jest art. 191 § 2 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie w sytuacji gdy oskarżony nie kierował wobec pokrzywdzonego i jego najbliższych groźby pozbawienia życia, co przyznał sam pokrzywdzony podczas przesłuchania w dniu 6 października 2017 r.

2. obrazę prawa procesowego mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego tj. treści art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. a polegającą na nierozważeniu całego materiału dowodowego zebranego w sprawie, a ponadto na jego dowolnej a nie swobodnej ocenie przeprowadzonej w oderwaniu od zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, skutkującą błędnym uznaniem, że oskarżony w stosunku do pokrzywdzonego dopuścił się zarówno pozbawienia wolności jak i kierowania w stosunku do niego groźby bezprawnej;

3. rażąca niewspółmierność kary w wymiarze 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wobec D. T. (1) za czyn opisany w punkcie i części dyspozytywnej wyroku, w stosunku do rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw

przypisanego czynu, właściwości i warunków osobistych oskarżonego które to okoliczności uzasadniały orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Obrońca oskarżonego D. T. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec tego oskarżonego kary 1 roku pozbawienia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 2, uniewinnienie oskarżonego od czynu zarzuconego mu w punkcie II części wstępnej wyroku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ponadto o zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Obrońca oskarżonego W. M. (1) w swojej apelacji zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych skutkujący uznaniem oskarżonego winnym zarzucanego mu czynu w sytuacji w której nie przyznał się on do popełnienia przestępstwa i jednoznacznie temu zaprzecza a z materiału dowodowego, w szczególności z zeznań pokrzywdzonego nie wynika aby można mu było przypisać sprawstwo zarzucanego czynu;
2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu ,że oskarżony W. M. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi współoskarżonymi w sytuacji w której z materiału dowodowego nie wynika istnienie takiego porozumienia.

Obrońca oskarżonego W. M. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Uzasadniona w znacznej części była apelacja prokuratora, zaś apelacje obrońców co do zasady nie zasługiwały na uwzględnienie.

I. *Odnosnie apelacji prokuratora*

Zasadnicza dla prawidłowego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie była ocena działania oskarżonych w kontekście wypełnienia ustawowych znamion zbrodni z art. 189 § 3 k.k., w szczególności znamienia pozbawienia przez oskarżonych wolności pokrzywdzonego ze szczególnym udręceniem. W tym zakresie Sąd Apelacyjny podzielił argumentację zawartą w apelacji prokuratora.

W doktrynie i orzecnictwie niekwestionowany pozostaje pogląd, że o uznaniu iż doszło do szczególnego udręczenia ofiary przestępstwa kwalifikowanego z art. 189 § 3 k.k. nie przesądza będący jego następstwem stopień rozstroju zdrowia pokrzywdzonego, lecz decyduje ocena sposobu podjętego wobec określonej osoby w konkretnych okolicznościach faktycznych działania, polegającego na zadaniu pokrzywdzonemu wykraczających ponad miarę wynikającą z samego faktu pozbawienia wolności dodatkowych cierpień fizycznych lub psychicznych, które w sposób drastyczny przekraczają granice niezbędne dla realizacji celu jakim jest owo pozbawienie wolności. Do takich form zalicza się w orzecnictwie przykładowo: skrupowanie rąk i nóg, nakładanie worków foliowych na głowę, groźenie oblanie kwasem, groźenie zastrzeleniem, rozebranie pokrzywdzonego i nakazanie biegu bez ubrania za samochodem (por. m.in. postanowienie SN z 9.02.2011 r., V KK 288/10, LEX nr 736032, wyrok SA w Łodzi z 6.12.2012 r. II AKa 250/12 LEX nr 1237099, wyrok SA w Warszawie z 20.02.2018 r. II AKa 323/17 LEX nr 2465931, wyrok SA w Wrocławiu z 9.06.2015 r. II AKa 129/15 LEX nr 1755251). W orzecnictwie rozważana była także kwestia kwalifikacji kumulatywnej przestępstwa z art. 189 § 3 k.k. w zbiegu m.in. z art. 191 § 2 k.k. czy też art. 158 § 1 k.k. Wyrażany był pogląd że stosowanie przez sprawcę przemocy po uprzednim pozbawieniu wolności pokrzywdzonego może i powinno być ocenione zarówno z punktu widzenia celu z jakim sprawca działa jak i przy charakteryzowaniu warunków pozbawienia wolności które in concreto ze względu na nasilenie owej przemocy świadczyć mogą o połączeniu pozbawienia wolności ze szczególnym udręceniem ofiary. Brak jest racjonalnych powodów, by eliminować z kwalifikacji art. 189 § 3 k.k. tylko dlatego, że pozbawienie wolności stanowiło sposób zmuszenia pokrzywdzonych

do określonego zachowania, tym bardziej że działanie polegające na pozbawieniu wolności zawiera większy stopień społecznej szkodliwości od działania polegającego na zmuszaniu do określonego zachowania o czym świadczy chociażby wysokość sankcji jakimi przestępstwa te są zagrożone (por. postanowienie SN z 5.04.2007 r. V KK 233/06 LEX nr 260687, wyrok SA w Lublinie z 17.06.2014 r. II AKa z 17.06.2014 r. LEX nr 1515267). Powyższe zapatrywania prawne Sąd Apelacyjny w wyżej wymienionym składzie aprobuje i podziela.

Jak wynika z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd I instancji przyjmując kwalifikację prawną czynu oskarżonych z art. 189 § 1 k.k. w miejsce art. 189 § 3 k.k. uznał, że działanie oskarżonych, m.in. podpalenie jego odzieży i spowodowanie oparzeń nie stanowiło „szczególnego udręczenia” w rozumieniu art. 189 § 3 k.k. lecz stanowiło element pobicia pokrzywdzonego przez oskarżonych. Sąd ten stwierdził iż „...to prawda, że na skutek zdarzenia krytycznego z dnia 21.08.2017 r. pokrzywdzony doznał chociażby dotkliwych obrażeń ciała, był poniżany, grożono mu. Użycie jednak przez oskarżonych wobec niego w czasie krytycznym siły fizycznej poprzez bicie pokrzywdzonego rękoma i kopanie, podpalenie jego odzieży – stanowiło elementy przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. Nie stanowiło postaci szczególnego udręczenia gdyż nie wiązało się z pozbawieniem wolności pokrzywdzonego. Wiazało się (jako skutek) z jego pobiciem. Pozbawienie wolności oskarżonego było jedynie środkiem do realizacji (ułatwieniem realizacji) co już podniesiono zamiaru zasadniczego wystraszenia i po zastosowaniu przymusu fizycznego, zmuszenia D. M. (1) do zwrotu długu...” (str. 15 uzasadnienia, k. 958 akt). To stanowisko Sądu Okręgowego w żadnej mierze nie przekonuje. Sąd Apelacyjny odwołuje się do całej argumentacji zawartej w poprzednim akapicie, opartej na orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych. Sąd Apelacyjny ma przy tym także na względzie wyrok SA we Wrocławiu z 24.04.2013 r. w sprawie II AKa 100/13 (LEX 1322849) którym Sąd ten zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy w sprawie III K 124/12 przyjmując kwalifikację prawną z art. 189 § 1 k.k. w miejsce art. 189 § 3 k.k. z argumentacją że użycie siły wobec pokrzywdzonego w powyższej sprawie stanowiło jedynie elementy pobicia z art. 158 § 1 k.k. Inne były jednak realia sprawy II AKa 100/13 niż sprawy niniejszej. W sprawie II AKa 100/13 działanie oskarżonych także polegało na zwabieniu pokrzywdzonego do mieszkania i zamknięciu drzwi wejściowych na klucz, następnie jednak sprowadzało się do kopania i bicia pokrzywdzonego m.in. drewnianym walcem, co nie wyczerpywało znamienia szczególnego udręczenia, w niniejszej sprawie elementem warunkującym – w przekonaniu Sądu Apelacyjnego – kwalifikację prawną z art. 189 § 3 k.k. jest podpalenie odzieży na dolnej części ciała D. M. (1) skutkujące oparzeniami, co w sposób drastyczny przekraczało niezbędne granice pozbawienia wolności w celu zmuszenia go do zwrotu wierzytelności R. B. (1). Skoro w dotychczasowym orzecznictwie jako element pozbawienia wolności ze szczególnym udręceniem wymienia się m.in. grożenie oblania kwasem, to tym bardziej jest nim podpalenie (nie tylko groźba podpalenia) ciała pokrzywdzonego.

Uznając za zasadny pierwszy z zarzutów apelacji prokuratora Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w pkt I części dyspozytywnej wprowadzając w podstawie prawnej skazania oskarżonych art. 189 § 3 k.k. w miejsce art. 189 § 1 k.k. i dostosowując opis czynu do zmienionej kwalifikacji prawnej. W pozostałej części kwalifikacja prawna tego czynu oskarżonych była prawidłowa. Pozbawienie wolności pokrzywdzonego przez oskarżonych ze szczególnym udręceniem polegało na uniemożliwieniu mu wyjścia z mieszkania i było środkiem umożliwiającym wymuszenie na D. M. (2) zwrotu wierzytelności R. B. (1), poprzez stosowanie przemocy, w tym m.in. bicie rękoma i nogami oraz poprzez wypowiedanie gróźb pozbawienia życia. Zasadne było więc przyjęcie w kwalifikacji prawnej tego czynu oskarżonych art. 191 § 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. Wszyscy oskarżeni obejmowali swoim zamiarem zawarte w opisie czynu zachowania, w tym także dwukrotne podpalenie ciała pokrzywdzonego, choć te ostatnie czynności wykonali jedynie oskarżeni D. T. i R. B.. Wszak z niekwestionowanych co do zasady ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że oskarżeni przygotowali wcześniej butelkę z płynem łatwopalnym (a nawet gaśnicę, co wynika z zeznań pokrzywdzonego) planowali więc użycie tych przedmiotów. Skutek w postaci oparzeń pokrzywdzonego naruszających czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni (art. 157 § 1 k.k.) należało jednak przypisać tym z oskarżonych którzy podpalili ciało pokrzywdzonego tj. D. T. i R. B.. Tak więc zmieniając zaskarżony wyrok w zakresie kwalifikacji prawnej i opisu czynu z pkt I części dyspozytywnej Sąd Apelacyjny uznał oskarżonych działających wspólnie i w porozumieniu winnymi popełnienia przestępstwa z art. 189 § 3 k.k. , art. 158 § 1 k.k., art. 157 § 1 k.k. i art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wobec D. T. (1) i R. B. (1) oraz z art. 189 § 3 k.k. , art. 158 § 1 k.k. i art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wobec J. H. (1) i W. M. (1).

Oczywiście zasadny był drugi z zarzutów apelacji prokuratora dotyczący obrazy art. 46 § 1 k.k. Podstawą prawną do orzeczenia nawiązek z pkt VIII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku był art. 46 § 2 k.k. i w tym zakresie Sąd Apelacyjny również dokonał zmiany wyroku.

Zmiana wyroku poprzez uznanie oskarżonych winnymi popełnienia zbrodni kwalifikowanej m.in. z art. 189 § 3 k.k. skutkowałą zmianą w zakresie wymiaru kary. Sąd Apelacyjny nie zgodził się z wnioskiem skarżącego prokuratora odnośnie wymierzenia oskarżonym D. T. i R. B. J. H. za wyżej wymieniony czyn karę po 8 lat pozbawienia wolności i oskarżonemu W. M. kary 5 lat pozbawienia wolności uznając wniosek ten w realiach sprawy za nadmierny i wygórowany. Sąd I instancji powołał okoliczności które brał pod uwagę przy wymiarze kary każdemu z oskarżonych (str. 17 – 18 uzasadnienia, k. 959 – 959 odwrót akt). Nie kwestionując okoliczności obciążających które eksponuje w swojej apelacji prokurator wskazać należy także na takie okoliczności jak stosunkowo krótki okres pozbawienia wolności pokrzywdzonego i fakt że oparzenia pokrzywdzonego nie należały do obrażeń ciężkich. Dodać należy, że wbrew ustaleniom Sądu Okręgowego oskarżony R. B. nie był dotychczas karany (k. 179, k. 734), przed osadzeniem w areszcie w niniejszej sprawie prowadził działalność gospodarczą o charakterze ogólnobudowlanym (k. 1019). Z drugiej strony to z powodu wierzytelności jaką u R. B. miał pokrzywdzony doszło do popełnienia przestępstwa, to ten oskarżony razem z D. T. podpalił pokrzywdzonego i to przede wszystkim R. B. bił go rękoma i kopał tak w mieszkaniu jak i w końcowej fazie zajścia na klatce schodowej, co jednoznacznie wynika z zeznań D. M. (k.14 – 16 , k. 279 – 284). Oskarżony D. T. razem z R. B. podpalił pokrzywdzonego, ponadto wybiegł z mieszkania za palącym się pokrzywdzonym i gdy ten ugasił ogień nakazał mu powrót do mieszkania. Oskarżony J. H. ugasił ręcznikiem odzież pokrzywdzonego przy pierwszym podpaleniu, wymowę tego działania obniża jednak fakt iż powiedział pokrzywdzonemu że chciał go inaczej „załatwić”, poprzez wbicie siekiery w głowę „żeby się nie męczył”, poniżał go także i znieważał (k.15). Najmniej aktywny w zdarzeniu był oskarżony W. M., jego udział ograniczał się do stworzenia ze współoskarżonymi liczebnej i siłowej przewagi uniemożliwiającej ucieczkę z mieszkania i wyśmiewania się z pokrzywdzonego i poniżania go. Oceniając powyższe i miarkując wymiar kary Sąd Apelacyjny na podstawie art. 189 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonym D. T. (1) i R. B. (1) kary po 4 lata pozbawienia wolności, oskarżonemu J. H. (1) karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i oskarżonemu W. M. (1) kary 3 lat pozbawienia wolności. Tak wymierzone kary spełnią swoje zadanie tak w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej.

Zasadny był zarzut rażącej łagodności kary wymierzonej oskarżonemu J. H. za czyn z art. 119 § 1 k.k. i art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przypisany w pkt V części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Trafnie Sąd Okręgowy stwierdził w uzasadnieniu wyroku że rasistowskie zachowanie tego oskarżonego wobec J. C. jest godne napiętnowania, nie dał temu jednak dostatecznego wyrazu w wymiarze kary. Kara 3 miesięcy pozbawienia wolności była rażąco łagodna i Sąd Apelacyjny zmieniając zaskarżony wyrok podwyższył ją do 8 miesięcy.

II. Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego R. B.

Całkowicie bezzasadny był zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przypisanie wyżej wymienionemu oskarżonemu działania wspólnie i w porozumieniu ze współoskarżonymi w pozbawieniu wolności pokrzywdzonego gdyż „nie brał on udziału w podpaleniu pana M. a jedynie przyjechał na miejsce zdarzenia gdzie zastał współoskarżonych, zachowywał się odmiennie, nie był agresywny, nie używał przemocy”. Było dokładnie odwrotnie, co jednoznacznie wynika z niekwestionowanych co do zasady zeznań pokrzywdzonego. D. M. określając R. B. imieniem (...) zeznawał, że gdy D. T. zwał go do mieszkania w którym znaleźli się także W. M. i J. H. zadzwonił następnie do (...) który powiedział „trzymaj go tam” i po jego przyjeździe oskarżeni zaczęli poniżać pokrzywdzonego i grozić mu w czym aktywny był także R. B., jak już była mowa powyżej to on razem z D. T. podpalił pokrzywdzonego i to przede wszystkim R. B. bił rękoma i kopał pokrzywdzonego tak w mieszkaniu jak i w końcowej fazie zajścia na klatce schodowej (k.14 – 16 , k. 279 – 284, k. 865 – 867).

Sąd Okręgowy przyjął w swoich ustaleniach że oskarżony R. B. przed pozbawieniem wolności w niniejszej sprawie prowadził działalność gospodarczą mając dochody ok 3000 zł. miesięcznie, istotnie wbrew danym z karty karnej uznał

natomiast, że oskarżony był wcześniej karany (str. 5 uzasadnienia, k. 953 akt). Upřednią niekaralność oskarżonego przy wymiarze kary uwzględnił jednak Sąd Apelacyjny „naprawiając” w tym zakresie uchybienie Sądu I instancji.

Zważywszy na powyższe wnioski apelacji obrońcy oskarżonego R. B. były niezasadne.

III. Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego D. T.

Całkowicie bezzasadny był zarzut obrazy prawa procesowego tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. odnośnie czynu przypisanego w pkt I części dyspozytywnej wyroku. Sąd I instancji w sposób dostateczny wskazał w uzasadnieniu wyroku na jakich dowodach oparł się ustalając stan faktyczny, które dowody uznał za wiarygodne a którym nie dał wiary (str. 11 – 12 uzasadnienia, k. 956 – 957 akt). Sąd Apelacyjny nie znajduje powodów aby te rozważania obecnie powtarzać. Wskazać jedynie należy, że wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy z obszernych, składanych trzykrotnie w toku postępowania zeznań pokrzywdzonego D. M. wynika jednoznacznie że został zwabiony do mieszkania D. T., mieszkanie zostało zamknięte na klucz (choć pozostał on w zamku) i obecni tam czterej oskarżeni zachowywali się w taki sposób że stwarzając przewagę liczebną uniemożliwiali mu opuszczenie mieszkania (k.14 – 16 , k. 279 – 284, k. 865 – 867). Bez znaczenia jest przy tym, iż był taki moment w czasie zdarzenia że pokrzywdzony stał a oskarżeni siedzieli na łóżkach skoro sytuacja była dynamiczna, przynajmniej niektórzy oskarżeni wstali przemieszczali się po pomieszczeniu, znajdując się także przy drzwiach wejściowych. Nie bez znaczenia był fakt że oskarżeni w trakcie zajścia grozili pokrzywdzonemu, mówili o jego śmierci, wyśmiewali go, poniżali, był on wystraszony co z pewnością także paraliżowało go eliminując możliwość ucieczki. Sprawstwo i wina oskarżonych , kwalifikacja prawna ich czynu przyjęta przez Sąd Okręgowy (z zastrzeżeniem działania ze szczególnym udręczeniem o czym mowa powyżej), nie budzą wątpliwości.

Niezasadny był zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 191 § 2 k.k., który skarżący odnosił do czynu przypisanego D. T. w pkt II części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Pomijając już okoliczność, że zarzut obrazy prawa materialnego może być skuteczny jeżeli skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych jego dotyczących, co w niniejszej sprawie nie ma miejsca gdyż skarżący właśnie podnosi że oskarżony nie kierował gróźb wobec pokrzywdzonego i jego rodziny przed 21.10.2017 r., wskazać należy że zarzut nie ma pokrycia w materiale dowodowym. Podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym w dniu 29.08.2017 r. pokrzywdzony D. M. mówił w kontekście nieoddania długu R. B. że „Rudy (tak określał oskarżonego D. T. co wynika z całej treści protokołu) groził że jak pieniędzy nie oddam to mi rodzinę spali, że mnie zajebią, R. (czyli oskarżony R. B.) mi groził, że pojedę z nim w bagażniku, że mnie wywiezie” (k. 14 odwrót – k.15). Z tymi groźbami związanymi z długiem pokrzywdzony kojarzył przywiezienie przez siebie z Czech kradzionego samochodu na polecenie jednego ze znajomych oskarżonych. Groźby te znalazły swój wyraz w czynach przypisanych D. T. i R. B. w pkt II i III części dyspozytywnej wyroku. Wprawdzie istotnie w protokole przesłuchania pokrzywdzonego z dnia 6.10.2017 r. znalazło się zdanie że „przed zdarzeniem z podpaleniem mnie R. i R. mi nie grozili” (k.181), jednakże Sąd I instancji działając w ramach zasady swobodnej oceny dowodów władny był dać wiarę zeznaniom pokrzywdzonego złożonym podczas pierwszego z wymienionych przesłuchań. Żadną miarą przy tym nie sposób uznać, że – jak to wywodzi skarżący w uzasadnieniu apelacji – czyn przypisany oskarżonemu w pkt I części dyspozytywnej wyroku pochłania wcześniejsze groźby których dotyczy czyn przypisany D. T. w pkt II części dyspozytywnej wyroku. Faktem jest że wydarzenia z 21.08.2017 r. stanowiły kulminację przestępczego domagania się przez oskarżonych zwrotu długu przez pokrzywdzonego, wcześniejsze zachowania D. T. i R. B. stanowiły jednak odrębne czyny popełnione w innym czasie, miejscu i okolicznościach.

Oczywiście niezasadny był zarzut rażącej surowości kary wymierzonej D. T. za czyn z pkt I części dyspozytywnej wyroku, skoro po zmianie kwalifikacji prawnej czyn ten stanowił zbrodnię, co skutkowało zastrzeżeniem wymierzonej kary.

Zważywszy na powyższe wnioski apelacji obrońcy oskarżonego D. T. (poza wnioskiem o zasądzenie kosztów nieopłaconej obrony z urzędu) były niezasadne.

IV. Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego W. M.

Zarzuty apelacji były niezasadne. Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy z materiału dowodowego, w szczególności z zeznań pokrzywdzonego D. M. jednoznacznie wynika że oskarżony W. M. działając wspólnie i w porozumieniu z D. T., R. B. i J. H. popełnił przestępstwo o którym mowa w pkt I części dyspozytywnej wyroku, kwalifikowane m.in. z art. 189 § 3 k.k. Bezspornym jest, że W. M. był w mieszkaniu D. T. ze współoskarżonymi uniemożliwiając opuszczenie go przez pokrzywdzonego i akceptując wszystkie działania współoskarżonych. D. M. zeznawał m.in. „...R. zaczął mnie namawiać i w końcu poszedłem do jego mieszkania...gdy weszliśmy do mieszkania to zauważyłem że w mieszkaniu jest C. (tak pokrzywdzony określał oskarżonego W. M.). Po około dwóch minutach od naszego przyjscia do mieszkania wszedł również H.. D. zadzwonił do R. i powiedział - mam go w domu...R. albo H. zamknęli drzwi na klucz...sam H. powiedział że jestem skończony...C.wówczas...tylko się ze mnie śmiał. Później jak przyjechał R. to C.powiedział że jestem mu winien już trzy stowy...Prosiłem ich jedynie aby mnie wypuścili, aby nie robili mi krzywdy. Oni reagowali na to śmiechem. C. też się z tego śmiał...” (k. 281 – 282). Z powyższego jednoznacznie wynika że Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że wszyscy oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu (zawartym w sposób co najmniej dorozumiany) popełniając przestępstwo pozbawienia wolności na szkodę D. M.. Podkreślić przy tym należy okoliczność o której była już mowa powyżej tj. że oskarżeni przygotowali wcześniej butelkę z płynem łatwopalnym oraz gaśnicę czego oskarżony W. M. nie mógł co najmniej nie widzieć. Faktem jest, że udział oskarżonego W. M. w popełnionym przestępstwie był relatywnie najmniejszy, co znalazło odbicie w wysokości wymierzonej mu kary.

Zważywszy na powyższe wnioski apelacji obrońcy oskarżonego W. M. były niezasadne.

Skutkiem wyżej opisanych zmian zaskarżonego wyroku przez Sąd Apelacyjny było stwierdzenie że kary łączne orzeczone wobec oskarżonych R. B. (1), J. H. (1) i D. T. (1) straciły moc. W pozostałej części zaś Sąd Apelacyjny utrzymał zaskarżony wyrok w mocy wobec wszystkich oskarżonych.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonym kary łączne pozbawienia wolności: R. B. (1) i D. T. (1) po 4 lata, J. H. (1) 3 lata i 10 miesięcy. Wymierzając dwóm pierwszym oskarżonym kary na zasadzie pełnej absorpcji Sąd Apelacyjny miał na względzie, że ich czyny z art. 191 § 2 k.k. poprzedzały czyn z art. 189 § 3 k.k., art. 191 § 2 k.k. i in., i w istocie dotyczyły tego samego celu realizowanego początkowo łagodniejszymi środkami. Z kolei dwa czyny oskarżonego J. H. popełnione zostały później i skierowane były przeciwko innemu dobrem prawnym. W ocenie Sądu Apelacyjnego kary łączne w takim wymiarze spełnią swoje zadanie tak w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny zaliczył wszystkim oskarżonym na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności i kary łącznej pozbawienia wolności okresy zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia zatrzymania tj. od 31.08.2017 r. do dnia wydania wyroku w postępowaniu odwoławczym tj. do 25.10.2018 r.

O kosztach obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym oskarżonych W. M. (1) i D. T. (1) Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art.29 ust.1 ustawy Prawo o Adwokaturze.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Apelacyjny zwolnił wszystkich oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze mając na uwadze ich sytuację materialną oraz fakt, że są pozbawieni wolności, obciążając wydatkami tego postępowania Skarb Państwa i nie wymierzając oskarżonym opłat.

<i>SSA Witold Franckiewicz</i>	<i>SSA Cezariusz Baćkowski</i>	<i>SSO(del.do SA)Andrzej Tekieli</i>
---------------------------------------	---------------------------------------	---